

РЕШЕНИЕ

№ 4647

гр. София, 18.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 09.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1393** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. във вр. с чл.1,ал.1 от Закон за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на юридическото лице [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място], чрез процесуален представител адв. Ст. П. срещу Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" [населено място] /ИА"ГИТ"/ с искане да се осъди последната да му заплати сумата от 480,00 лв., представляваща заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по нахд № 15745/2017г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, с решение по което е отменено Наказателно постановление /НП/ №23-001783 от 25.07.2017г., издадено от директор на дирекция "Инспекция по труда" Софийска област. Сумата се претендира ведно със законната лихва, считано от деня на подаване на исковата молба - 07.02.2020г.. Претендира се и присъждане на направените в това производство разноски.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния представител поддържа исковата молба. Претендират се разноски в настоящето производство по списък в размер на 410 лв..

Ответникът, чрез процесуален представител - ст.юрисконсулт Вл. В. моли съда да приеме, че исковата молба е основателна, както и че ответникът не е дал основание за завеждане на иска. Сочи, че претендираната сума не е изплатена поради това, че ищецът не е посочил банкова сметка или друг начин на плащане.

Представителят на Софийска градска прокуратура /СПП/- прокурор И. - изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

С Наказателно постановление /НП/ № 23-001783/25.07.2017г. на директора на дирекция "Инспекция по труда Софийска област" на [фирма] [населено място] на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за извършено нарушение на чл.152 от КТ.

НП е оспорено от [фирма] [населено място] и въз основа на жалбата е образувано нахд № 15745/2017г. по описа на СРС.В производството пред СРС от [фирма] [населено място] е представено пълномощно за договорен и заплатен адвокатски хонорар в размер на 480 лв. за адв. Ст.П.. Адв.П. е изготвил жалбата и е представлявал дружеството в съдебното производство. С решение от 12.03.2018г., постановено по нахд № 15745/2017г. по описа на СРС, влязло в сила на 05.04.2018г., наказателното постановление е отменено. По посочените факти страните не спорят.

Когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, ЗОДОВ не се прилага /чл.8, ал.3 от закона./В ЗАНН /приложима ред. ДВ бр.63/2017г./ и в НПК, към който препраща закона не е предвидена възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен за извършване на административно нарушение направените от него разноски, включително и адвокатски хонорар във връзка със защитата му пред съда, поради което разпоредбата на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ в случая е приложима.

В разпоредбата на чл.203 от АПК е уредена възможността гражданите и юридическите лица да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно изискванията на чл.205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ [населено място] е юридическото лице, в чиято структура е органът, от чийто незаконосъобразен акт се претендират вредите.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Отговорността по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност само по отношение на деликвента и на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. Отклонения от общия състав на деликтната отговорност по отношение на противоправността, вината и вредите в ЗОДОВ не са уредени.

Отговорността на държавата по предвидения в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ ред се реализира при кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт /т.е. акт, отменен по съответния административен или съдебен ред/, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Липсата, на който и да е от посочените три елемента на фактическия състав води до неоснователност на претенцията.

В конкретния случай е налице отменен по съдебен ред административен акт - НП № 23-001783/25.07.2017г. на директора на дирекция "Инспекция по труда Софийска област, с влязло в законна сила съдебно решение на 05.04.2018г.. НП е отменено с помощта на адвокатската защита, осъществена от адв. П., за който [фирма] [населено място] е заплатило хонорар. Платеният за адв. П. хонорар в размер на 480 лв. представлява имуществена вреда. Тази вреда е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт, тъй като жалбоподателят по нахд № 15745/2017г. по описа на СРС не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Следователно потърсената адвокатска помощ и платения адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издаденото НП, обжалването на което е законово регламентирано и единственият начин за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и неговите права са нарушени от административния орган. В този смисъл е и Тълкувателно решение №1/15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. ОСС на ВАС, с което е прието, че при предявени пред административните съдилища иски по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон.

От изложеното следва, че искът е основателен. Налице са всички елементи от фактическия състав : незаконосъобразен административен акт, имуществена вреда и причинна връзка. Искът е основателен и по размер. Видно от представения договор за правна помощ по нахд № 15745/2017г. по описа на СРС адвокатският хонорар в размер на 480 лв. е заплатен в брой. Представена е и фактура /оригинал/ за извършеното плащане на датата, на която е сключен договорът.

Тъй като присъдената главница е резултат от отмененото като незаконосъобразно /т. е. унищожяемо/ наказателно постановление, то искането за присъждане на законната лихва върху това обезщетение е основателно. Съгласно т.4 от ТР № 3/ 22.04.2005г. на ВКС по т. гр. дело № 3/ 2004г., ОСГК при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, а при нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи – от момента на преустановяването им. Съгласно чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт "Тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове." Следователно законна лихва върху претендираното обезщетение е дължима от датата на отмяна на НП, респ. датата, на която е влязло в сила решението на СРС, с което е отменено постановлението. В случая искането за присъждане на законната лихва върху размера на обезщетението за имуществени вреди е от по-късен момент - считано от датата на подаване на исковата молба - 07.02.2020г. до окончателното ѝ заплащане и е основателно.

Процесуален представител на ответника, с писмен отговор на жалбата, признава предявения иск по основание и размер. За това процесуално действие юрк. Й.П. е изрично оправомощен с пълномощно от изпълнителния директор на ИА "ГИТ"

[населено място], съгласно чл.34, ал.3 от ГПК / л.21,делото/. В тази връзка се прави искане за освобождаване от заплащане на разноски на основание чл.78, ал.2 от ГПК. Искането е неоснователно.С нормата на [чл.10, ал.3 от ЗОДОВ](#) се урежда отговорността на ответника за разноски в производството по иск с правно основание [чл.1, ал.1 от ЗОДОВ](#). Нормата на [чл.10, ал.2](#) и [ал.3 от ЗОДОВ](#) урежда изцяло и по изричен начин отговорността на ответника и отговорността на ищеца за разноски и е специална по отношение на [чл.78 от ГПК](#), поради което изключва приложението му. Съгласно [чл.10, ал.3 от ЗОДОВ](#), ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. След като искът е основателен и претенцията за присъждане на разноски е заявена своевременно, не е налице основание за освобождаване на ответника от отговорност за заплащане на разноски в съдебното исково производство по [чл.203 от АПК](#). Нормата на [чл.10, ал.3](#) от ЗОДОВ урежда всички предпоставки на отговорността на ответника за разноски и не го освобождава от нея в случаите на признаване на иска. Съгласно практика на ВАС /Определение по адм. д. № 539/2018г., III о./ ответникът би могъл да се освободи от отговорност за разноски в случай, че сключи с ищеца споразумение - чл.207, ал.3 от АПК/. Тъй като не е сключено споразумение искането на ищеца за разноски е основателно. Размерът на адвокатския хонорар не е оспорен. Представени са доказателства за внесена държавна такса в размер на 50 лв. и за платен адвокатски хонорар в размер на 360 лв. или общо за разноски в размер на 410 лв..

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.1 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата от 480,00 лв., представляваща заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по нахд № 15745/2017г. по описа на СРС, с решение, по което е отменено наказателно постановление № 23-001783/25.07.2017г. на директора на дирекция "Инспекция по труда Софийска област", ведно със законната лихва, считано от 07.02.2020г.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата от 410,00 лв., разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

След влизане в сила на настоящото решение да се върне на СРС нахд №15745/2017г. по описа на същия съд, поради отпадналата необходимост.

СЪДИЯ: